

La història dels vençuts - Levante de Castelló - 21/03/2018

LA HISTÒRIA DELS VENÇUTS

Ragazzo

PARANIMF DE LA UNIVERSITAT JAUME I

► **Text i direcció:** Lali Álvarez.

Intèrprets: Oriol Pla.

Música: Zoo.

Il·luminació: Núria Solina.

Só: Pau Matas Nogué

El divendres 17 de març els espectadors del Paranimf assistiren atònits a la representació de *Ragazzo* de Lali Álvarez, autora i directora d'un monòleg cuinat amb l'actor Oriol Pla, que recrea, en una interpretació portentosa, la mort de Carlo Giuliani, un jove amb ideals propis que en una manifestació del moviment antiglobalització durant la reunió del G-8 del 2001, a la ciutat blindada de Gènova, va caure abatut, assassinat, pel tret d'un policia, suposadament inexpert.

La peça ens transporta, en poc més d'una hora, a l'estiu d'una ciutat sota control policial que viu la restricció de drets socials més gran que ha viscut el continent des de la II^a Guerra Mundial, on fins i tot es prohibeix estendre la roba, i alhora, als tres darrers dies de la vida, plena d'inquietuds militants i existencials del jove personatge protagonista.

Enmig de la pressió de mi-

lers de policies, de detencions identificacions i assemblees alternatives de protesta front a la globalització, el jove, malgrat tot, viu les vacances d'aquell estiu en un espai ocupat, escolta música, cuina, escriu poemes o s'enamora.

La decisió de quedar-se en una acció pacífica de desobediència civil marcarà el seu destí fatídic.

L'actor, Oriol Pla, en una interpretació excepcional, plena de passió, de naturalitat i de "veritat", explica la història mirant el públic als ulls. Tot i que trenca físicament la quarta paret en un moment, la traspassa des de l'inici tot esborrant la distància amb els espectadors, gràcies a l'energia dels gestos, dels moviments i una mirada magnètica que et deixa clavat a la butaca.

Cal destacar també Lali Álvarez, com autora d'un text que, malgrat, la buscada naturalitat i cruesa, no està exempt d'alé poètic. Ella se n'encarrega també de la direcció en una posada en escena mesurada, amb pocs però efectius recursos.

Una peça de teatre polític i activista a cara descoberta; un teatre commovedor, necessari, que sacseja consciències sense ser pamfletari, un crit a la vida, a la dignificació de les històries personals, a la reivindicació de la memòria col·lectiva i de la història dels vençuts que el poder mai no contarà, d'aquells que no necessiten estàtues ni ser recordats com herois.